

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Πενιστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὁπρθεῖας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τριμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1924

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 2

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Καὶ ξαφνικὰ ἄκουσε δίπλα του ἓνα δυνατὸ τουφεκίδι, ἀδιάκοπο. Βρισκόταν μὲς στὴ φωτιά. Καὶ νοιώθοντας ἓνα ρίγος σ' ὅλο του τὸ κορμὶ, στεκόταν ἐκεῖ ὀρθιος, μαγεμμένος, καὶ κοίταζε!.. Ἀ, μὰ σὰς βεβαιῶν ὅτι τὴν ὥρα κείνη δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μᾶτια!

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα τοῦ ἦρθε μιὰ σκέψη καί, ἀφηρημένος καθὼς ἦταν, τὴν εἶπε δυνατὰ:

— Μά, περίεργο... ποῦ χτυποῦνε; Ἐγὼ δὲ βλέπω τίποτα!

— Ὑπομονή, μικρὲ μου, ὑπομονή!.. Ὅχι τοὺς ἰδῆς σὲ λίγο, καὶ μάλιστα δίχως νὰ πληρώσης τὴ θέση σου.

Ὁ Παῦλος γύρισε ξαφνισμένος τὸ κεφάλι σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐνας γέρος λοχίας τοῦ 90οῦ, μὲ τὰ σειρήνια τῆς ἀπομάχας στὸ μανίκι, τὸν κοίταζε ἥτυχα-ἥτυχα ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ χαντακιού.

— Νά τους! Ἰδές τους! εἶπε σὲ λίγο.

Κι' ἀληθινὰ, σὲ ἀπόσταση ἑνὸς χιλιόμετρου σχεδόν, οἱ Πρώσοι εἶχαν βγεῖ ἀπ' τὰ προχώματά τους κι' ἔκαναν ἐφοδο.

Πάνω ἀπ' τὴ μαύρη σειρὰ τους, γαλανὰ σύννεφα καπνοῦ ὑψώθηκαν. Ἐνα σατανικὸ σφύριγμα ἀκούστηκε τριγύρω κι' οἱ σφαῖρες ἐγδαρὰν τὴ χλόη. Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ὁ Παῦλος ἐννοίωσ' ἓνα γερὸ χέρι νὰ τὸν πιάνη ἀπ' τ' ἀριστερὸ μπράτσο καὶ νὰ τὸν τραβᾷ πρὸς τὸ χῶμα. Δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, βρέθηκε μὲσα στὸ χαντάκι.

— Ἐλα, παλιόπαιδο! εἶπε ὁ λοχίας. Θέλεις καὶ καλὰ νὰ σκοτωθῆς; Αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ εὐχαριστοῦσε τὴ μαμμά σου... Τὶ γύρευες κι' ἄφισες τὸ σπιτάκι σου; Τὶ δουλειὰ εἶχες δῶ πέρα;

— Ἀχ, ἄ, εἶχα ἓνα ὄπλο! στέναξε ὁ μικρὸς μαθητῆς.

Ὁ λοχίας χαμογέλασε.

— Ὅπλο! Ἀκοῦς ἐκεῖ ὄπλο! Δὲν εἶναι γιὰ τὰ χεράκια σου. Κάτσε ἥσυχος ἐδῶ καὶ περίμενε.

Τότε ὁ μικρὸς ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ πηγούνι στὸ χεῖλι τοῦ χαντακιού, κι' ἦταν ὀλος μᾶτια.

Κοίταζε πότε τὴ γαλλικὴ γραμμὴ, πότε τὴ γερμανικὴ. Ἀπ' τὸ ἀδιάκοπο τουφεκίδι, τὸν εἶχε πιᾶσει πονοκέφαλος. Στὸ πλάι του ὁ λοχίας ἔρριχνε, κι' αὐτὸς ἀνάσαινε τὸν καπνὸ μὲ ἡδονή. Ἐκεῖνο ποῦ τοῦ γέννησε τὸ θαυμασμὸ ἦταν ὁ ὑπολοχαγός, πού στεκόταν ὀρθιος πίσω ἀπ' τοὺς στρατιῶτες καὶ κάπνιζε ἀμέριμνα τὸ τσιγάρο του, σὰν νὰ ἦταν μέσῃ στὸ στρατόνα καὶ νᾶκανε μιὰ ἐπιθεώρηση στοὺς φρουρούς.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς μάχης εἶχε ὑπνωτίσει τὸν Παῦλο καὶ τοῦ γεννοῦσε μιὰν ἀνατριχίλα, μὰ ὄχι ἀνατριχίλα φόβου. Ἦταν ἓνα αἶσθημα περηφάνειας, γιὰτὶ ἔδλεπε τὸ θάνατο τόσο σιμῶ του, κι' αὐτὸς στεκόταν τόσο ἀτάραχος, ὥστε κι' ὁ λοχίας τὸν κοιτοῦσε σαστισμένος.

Ὁ Παῦλος εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ μακριὰ στρατιῶτες νὰ σκοτώνονται. Εἶδε καὶ τραυματίες, ποὺ τοὺς ἔπαιρναν οἱ νοσοκόμοι. Μὰ δὲν εἶχε ἰδεῖ τὸ θάνατο νὰ θερίξῃ δίπλα του. Ἐξφνικὰ ἓνα βαρὺ γουργούρισμα ἀκούστηκε νὰ περνᾷ, ταραζώντας τὰ ξερὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων κι' ὁ τοῖχος τῆς Στρατιωτικῆς Ἀποθήκης σωριάστηκε μὲ τρομερὸ πάταγο, μέσα σ' ἓνα σύννεφο καπνοῦ, ἀπ' ὅπου ἀκούστηκαν φωνές καὶ στεναγμοί.

Ὁ Παῦλος κι' ὁ λοχίας ἔσκυψαν κάτω, ἀπ' τὸν ἄνεμο ποῦ ἔκαμε τὸ πέρασμα τῆς δόλιδας. Ὑστερὰ σηκώθηκαν.

Πίσω ἀπ' τὸ τρύπημα τοῦ γκρεμισμένου τοῖχου, τρεῖς πεζοὶ ἦταν σκοτωμένοι. Τώρα τοὺς σήκωναν.

Ὁ μικρὸς κιτρίνισε.

— Τὴν ἀρχίζει νὰ λαλή καὶ τὸ κα-

νόνι! Δὲ θὰ μείνουμε ἐδῶ καὶ πολὺ...

Κι' ἀληθινὰ, σὲ λίγο ἀκούστηκε τὸ πρόσταγμα.

— Ὑποχώρησις!

— Καὶ ψυχραιμία! ἐπρόσθεσε ὁ ὑπολοχαγός.

Ὑκυρτοὶ καὶ σιωπηλοὶ, οἱ στρατιῶτες ὑποχώρησαν πενήντα μέτρα καὶ στάθηκαν στὴ γαλλικὴ Στρατιωτικῆς Ἀποθήκης.

Ὁ Παῦλος ἀκολούθησε τὸ γέρο

λοχία.

Τὰ γερ-

μανικὰ

κανόνια

τώρα ἔ-

ριχναν

μὲ λύσ-

σα. Γιατὸ οἱ Γάλλοι δὲ μπόρεσαν νὰ

κρατήσουν οὔτε τὴ νέα τους θέση, κι'

ὑποχωροῦσαν ὁλοένα.

Ὁ Παῦλος τώρα ἦταν ψυχραιμὸς.

Φουρκισμένος ποῦ ἦταν ἀναγκασμένος

νὰ ὑποχωρῇ, πεθυμοῦσε νᾶχε κι' αὐτὸς

ἓνα ὄπλο.

— Ἀς εἶχα κι' ἐγὼ ἓνα τουφέκι!

μουρμούρισε.

Σὰ νᾶθελε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, μιὰ

πρωσιτικὴ σφαῖρα ἔρριξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ

ἓνα στρατιώτη νεκρό.

— Στάσου, τούπε ο λοχίας με την ήρεμη φωνή του, τόσο ήρεμη, που ήταν τρομερή σε μια τέτοια στιγμή. Του φέει θέλεις; Άλλο τίποτα!.. Ορίστε! Εί-
ρεις να το χειριστή; —

— Και βέβαια!
Ο λοχίας ξεθιλούκωσε τη φυσιογιο-
θήκη του σκοτωμένου και την έδωσε
στο παιδί.

— Πάρε και σφαίρες!
Τό πυροβολικό εξακολουθούσε να
ρίχνει. Οι Γερμανοί τώρα είχαν πάρει
την γκρεμισμένη Στρατιωτική Απο-
θήκη και χτυπούσαν τους Γάλλους από
δυο μεριές.

Επρεπε να υποχωρήσουν πια προς
το Ντιζόν. Ο στρατός αυτός δεν είχε
μεγάλη τάξη: Οι πεζοί του τακτικού
στρατού ήταν ανακατεμένοι με τους
έθελοντές, τους έθνοφρουρούς, τους
ακροβολιστές. Ο καθένας τους ενεργούσε
άτομικά, κι' έλοι μαζί, εύτυχως δίχως
σύγχυση, υποχωρούσαν, πυροβολώντας
δλοένα. Από δέντρο σε δέντρο, από
πρόχωμα σε πρόχωμα, διευθυνόνταν
έλοι προς τον Άγιο Νικόλαο, το προά-
στιο του Ντιζόν.

Σ' αυτή την υποχώρηση έρριξε κι' ο
Παύλος την πρώτη του σφαίρα.

Πιέζοντας για πρώτη φορά τη σκαν-
τάλη, έννοιωσε κάτι παράξενα αισθή-
ματα: φόβο, περιέργεια και μαζί μιά
άνεκφραστη αγωνία στη σκέψη ότι
πυροβολούσε πάνω σε ανθρώπους.

Μά νίκησε το δισταγμό του, πήρε
την απόφαση κι' έκλεισε τα μάτια.

Η κλωτσιά του υποκοπάνου πάνω
στον ώμο του, ή τουφεκιά που του
φάνηκε σαν κεραυνός, και το σύ-
νεφο του καπνού που πετάχτηκε στο
πρόσωπό του καθώς άνοιξε το όπλο
του, όλ' αυτά τον μέθυσαν. Και ξανα-
γέμισε. Κι' έρριξε πάλι, και πάλι.
Έρριχνε τώρα σαν τρελός, δίχως
ν' ακούη δίπλα του το λοχία που του
φώναζε:

— Ε, μικρέ, πιδ σιγά!.. Εκδέυεις
άσυλλόγιστα τις σφαίρες! Σημάδεψε
λιγάκι!

Ώστόσο, σε μια στιγμή που έφτα-
ναν στη γωνιά του τοίχου, ο Παύλος
ξαφνιάστηκε άκουοντας τ' όνομά του.

Γύρισε πίσω του και γνώρισε τον
κ. Κάβ, τον καθηγητή της Φυσικής
στο Λύκειό του.

Ήταν νέος, με κανονικά χαρακτη-
ριστικά. Στο σπίτι του είχε άφισει δυο
κοριτσάκια πολύ μικρά, κι' όμως δε δι-
στάσε να πάρη το όπλο του για να
κάμει το χρέος του.

— Άσυλλόγιστο παιδί! φώναξε. Τι
κάνεις εδώ πέρα; Ο θεός σου πάει να
τρελαθώ απ' την άνησυχία. Γύρισε γρή-
γορα στο σπίτι!

Μά μιλούσε του κάκου. Τίποτα δεν
ήταν ικανό να κάνει τώρα το παιδί να-

φύση τη μάχη και να γυρίση στο θέο του.

— Ά, όχι, κύριε Κάβ! είπε. Το
βλέπετε, πολέμω και θα πολέμω όσο
μου μένει και μία σφαίρα!

Δεν ήταν ώρα τώρα για συζητήσεις.
Ο κ. Κάβ ξανάρχισε να σημαδεύη
κι' έπαψε να μιλή. Η μάχη εξακολου-
θούσε. Ξαφνικά ο καθηγητής άφισε
τ' όπλο του να πέση και σωριάστηκε
στο χώμα. Μια σφαίρα τον είχε πάρει
κατάστημα.

Ο Παύλος έτρεξε να βοηθήση τον
καθηγητή του. Μά εκείνη τη στιγμή
έσκασε εκεί κοντά μια δόβδα, ύστερα
άλλη, ο λοχίας τον τράβηξε απ' το
χέρι πίσω, κι' έτσι δεν είδε πια το δυ-
στιχισμένο δάσκαλό του.

Ύστερ' απ' ένα τέταρτο της ώρας,
το παιδί είχε γυρίσει στο Ντιζόν και
πολεμούσε στην πεισματική μάχη που
έγινε μέσα στους δρόμους της πόλης
ως τη νύχτα.

Ένα δόσφραγμα από πέτρες, από
ξύλα, από έπιπλα κι' αναποδογυρισμένα
κάρρα, είχε κλείσει την δδόν Ζαννέν
κι' εκεί πολέμησε ο Παύλος ως το βράδυ.

Όταν πήρε και σουρούπωσε, άρχι-
σαν να λάμπουν μέσα στο μισόφωτο
οι πυρκαγιές που είχαν ανάψει στα
σπίτια οι πρωσιικές δόβδες. Παντού
φλόγες και καπνός, Κι' όμως ή αντί-
σταση εξακολουθούσε. Μια αντίσταση
απελπισμένη, ήρωική, που μόνο ή νύχτα
στάθηκε ικανή να τη σταματήσει.

Στις έξη, σώπασαν κι' οι τελευταίες
τουφεκιές. Ο Παύλος κατακουρασμέ-
νος, εξαντλημένος από τη νευρική
υπερένταση, κάθησε σ' ένα σωρό πέ-
τρες, σ' ένα σταυροδρόμι.

Έννοιωσε μια νάρκη να του κυριεύη
το σώμα. Και τώρα που ή βοή της
μάχης είχε πάψει, ο νους του πήγε στο
θέο του.

Τι θάκανε αλήθεια ο καίμενος ο θεός
Έρρίκος, καθώς θάβλεπε τον άνιψό
του να γυρίζει μαυρισμένος από μπα-
ρούτι και καταλασπωμένος; Ο Παύ-
λος προμάντευε ένα άγριο μάλωμα και
μια σκληρή τιμωρία. Μά συλλογιζόταν
πώς θάχε το θάρρος να τὰ περάση και
τὰ δυο, έπως είχε το θάρρος να πάρη το
«βάπτισμα του πυρός», — όταν άξαφνα
πέρασ' έμπρός του ένας πεζός, ένας
«ακροβολιστής».

Ήταν νεώτατος, σχεδόν παιδί, μέλο
που το πρόσωπό του δε φαινόταν κα-
θαρά μέσ' στο σκοτάδι.

Προχώρησε προς την δδόν Ζαννέν και
κοίταζε με προσφύλαξη. Έτοιμαζόταν
να βγή τρέχοντας στον άλλο δρόμο,
όταν άκούστηκε μια τουφεκιά κι' ο
ακροβολιστής στήριχτηκε στον τοίχο,
πέφτοντας λίγο-λίγο.

Ο Παύλος έτρεξε κοντά του.

Σ' ένα λεπτό, τον έπιασε, τον στή-
ριξε στον ώμο του και τον έφερε σιγά-

σιγά στην προστατευτική γωνιά του
δρόμου.

Μά καθώς πέρασε δίπλα τους μια
συνοδεία από νοσοκόμους, το φανάρι
που κρατούσε ο πρώτος φώτισε το πρό-
σωπο του πληγωμένου.

— Θεέ μου! φώναξε ο Παύλος. Ο
Γιώργος! Ο Γιώργος πληγώθηκε!

Κι' ή ταραχή του ήταν τόση, ώστε
λίγο έλειψε να φύγη τον πληγωμένο να
πέση. Μά κι' εκείνος το ίδιο άναγνωρι-
ζοντας το μαθητή, τινάχτηκε κι' άφισε
ένα στεναγμό απ' τον πόνο.

— Μπιά! ψιθύρισε, σύ 'σαι, Παύλο
μου; Για φαντάσου!

Ο νεαρός ακροβολιστής που στη-
ριζόταν πάνω στον Παύλο, δεν ήταν
άλλος από το φίλο του, το Γιώργο
Καρδινιάκ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Πολεμικές έντυπώσεις του Γιώργου
Καρδινιάκ.

Μάλιστα, ήταν ο Γιώργος Καρδι-
νιάκ, ο γιός του συνταγματάρχη που
σκοτώθηκε στη μάχη του Σαιν-Πριδά,
ο έγγονος του Γιάννη Καρδινιάκ, του
«Μικρού Έθελοντή».

Όσοι διαβάσατε τους «Βαπτιστικούς
του Ναπολέοντος», θα θυμάστε βέβαια
ότι ο Πέτρος Μπερτινι έχε σπουδάσει
στο Στρατιωτικό Πρυτανείο, όπου ήταν
γνωστός για τις άταξίες του. Ίσως
μάλιστα σάς έχει μείνει στη μνήμη ή
ιστορία της πάπιας, που την άπόλυσε
μέσα στην τάξη, την ώρα που ο καθη-
γητής παρέδιδε άλλες βρα. Ένας καλός
συμμαθητής του Πέτρου, που έξετα-
ζόταν στον πίνακα, είχε φάει έν' αυγό
στην πλάτη, που σχημάτισε πάνω στο
μπλέ του χιτώνιο ένα χρυσόν ήλιο.

Λοιπόν, ο συμμαθητής αυτός του
Πέτρου, ήταν ο Κουστουριέ, ο πατέρας
του μικρού Παύλου, που ήταν το φό-
δητρο της αγαθής Ζαννέτας! Μόνο
που ο Κουστουριέ, τον καιρό που ο
Μπερτινι κατατάχθηκε στους θωρακο-
φόρους, αυτός μπήκε στη Σχολή των
στρατιωτικών γιατρών. Ώστε οι δυο
συμμαθητές συναντήθηκαν και πάλι
στα διάφορα συντάγματα όπου υπηρέ-
τησαν, κι' έγιναν φίλοι αγαπημένοι.

Κάθε καλοκαίρι, ο Πέτρος πήγαινε
και κυνηγούσε σ' ένα ώραίο λήμμα
που είχε ο Κουστουριέ στην Τουραινή.
(Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ρ Η Τ Α

36.

Όποιος κάνει καλοσύνη
Και μ' αυτήν υπολογίσει
Ότι κάτι θα κερδίσει,
Είναι σά να την τοκίση.
Διόχνει την ευγνωμοσύνη
Και το άγιο φώς της σβύνει.

ΧΕΡΕ

Η ΚΑΤΣΙΚΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΣΕΡΓΗ

Ποτέ του ο κύρ-Σέργης δεν εστά-
θηκε τυχερός στις κατσίκες του.

Τις έχανε όλες με τον ίδιο τρόπο:
μιά ώραλα αυγή έσπαζαν το σκοινί
τους, έφευγαν στο βουνό και κεί πια
τις έτρωγε ο λύκος. Μήτε τὰ χάδια
τ' άφεντικοῦ τους, μήτε ο φόβος του
λύκου, τίποτα δεν τις κρατούσε. Ήταν
φαίνεται κατσίκες με ιδέες ανεξαρτη-
σίας κι' ήθελαν με κάθε τρόπο κάμπο,
βουνό και λευτεριά.

Ο καίμενος ο κυρ-Σέργης δε μπο-
ρούσε να νιώση το χαρακτήρα που-
χαν τὰ ζωά του κι' ήταν έλος απελ-
πισία. Συλλογιζόταν:

— Τέλειωσε. Οι κατσίκες βαριόνται
το σπίτι μου. Καμιά δε θα το συνειθίσει.

Ώστόσο δεν έχασε την υπομονή του.
Άφου τουφουγαν έξη κατσίκες με τον
ίδιο τρόπο, άγόρασε μια έβδομη. Μόνο
που τη φορά αυτή φρόντισε να την
πάρη μικρή, για να συνειθίση πιδ εύ-
κολα το σπίτι του.

Α, τί χαριτωμένη κατσικούλα που
ήταν! Με τὰ γλυκά της μάτια, το γε-
νάκι της, τις μαύρες γυαλιστερές όπλές
της, τὰ ριγωτά κέρατά της και το μα-
κρύ λευκό τρίχωμά της, που έμοιαζε
σαν πανωφόρι από γουναρικό... Ύ-
στερα ήταν καλόβολη, χαδιάρα, στεκό-
ταν να την άρμέγουν δίχως να σαλεύη
μήτε ν' αναποδογυρίζη με το πόδι της
την καρδιάρα. Κατσικούλα αξιολάτρευτη!

Ο κύρ-Σέργης, πίσω απ' το σπιτάκι
του, είχε ένα φράχτη όπου φύτρωναν
άσπράγκαθα. Εκεί έβαλε την καινούρ-
για του κατσίκα. Την έδεσε σ' ένα
παλούκι, στ' ωραιότερο μέρος του λει-
βαδίου, της άφισε μπόλικο σκοινί και
πήγαινε που και που και την έδλεπε.
Η κατσίκα ήταν ευχαριστημένη κι' έ-
τρωγε το χορτάρι της με τόση όρεξη,
που ο κύρ-Σέργης ήταν ένθουσιασμένος.

— Επιτέλους, συλλογιζόταν, να μία
που δε θα με βαρεθώ!

Ο κύρ-Σέργης γελιόταν. Η κατσίκα
βαρέθηκε.

Μιά μέρα, κοιτάζοντας το βουνό,
συλλογίστηκε:

— Τι όμορφα που θάναί κει-πάνω!
Τι χαρά να πηδᾷ κανείς μέσ' στη χλόη,
δίχως το καταραμένο αυτό σκοινί που
μου γδέρνει το λαιμό!.. Το γαϊδούρι
και το βώδι να βόσκουν μέσ' στο φρά-
χτη, μάλιστα!.. Μά οι κατσίκες είναι
καμωμένες για λευτεριά!

Απ' τη στιγμή αυτή, ή χλόη του
φράχτη της φάνηκε άνοστη.

Βαρέθηκε. Άλγνεψε, το γάλα της
λιγότεφε. Κι' ήταν μιά λύπη να τη
βλέπει κανείς να τραβά όλημερίς το
σκοινί της, κοιτάζοντας δλοένα το βουνό,
μυρίζοντας τον άέρα κι' άφίνοντας ένα
λυπημένο:

— Μээέ!..

Ο κύρ-Σέργης τδδλεπε πολύ καλά
πώς ή κατσίκα του κάτι είχε, μά δεν
ήξερε σάν τί... Ένα πρωί όμως, κα-
θώς την είχε άρμέξει, ή κατσίκα γύρισε
και του είπε στη γλώσσα της:

— Να σάς πω, κύρ-Σέργη, βαριέ-
στησα πια νάμαι δεμένη στο παλούκι.
Άφιστε με να πάω στο βουνό.

— Άχ, Θεέ μου! Κι' αυτή τὰ ίδια!
φώναξε ο κύρ-Σέργης κι' άφισε να του
πέση ή καρδιάρα με το γάλα. Ύστερα
κάθησε στη χλόη, δίπλα στην κατσίκα
και της είπε:

— Ώστε, Λευκούλα, θέλεις να μ' ά-
φισης;

Η Λευκούλα άπάντησε:

— Ναί, κύρ-Σέργη.

— Μήπως έδώ σου λείπει το χορ-
τάρι;

— Όχι, κύρ-Σέργη.

— Μήπως το σκοινί σου είναι κοντό;
Θες να στο μακρύνω;

— Περιττό, κύρ-Σέργη.

— Τότε, τί σου λείπει; Τι ζητά ή
καρδιά σου;

— Να πάω στο βουνό, κύρ-Σέργη.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'. (Συνέχεια)

Ο ήλιος που βασίλευε την ώρα εκείνη, έρριχνε τις άχτίνες του στα παράθυρα
κι' έτσι τὰ τζιάμια τους φάνταζαν σαν χρυσά μέσα στη σκούρα πρασινάδα του
κισσοῦ. Τι ώραία!..

Η Κατερίνα άνοιξε την καγκελόπορτα και προχώρησαν από μια σκιερή δεν-
τροστοιχία στην είσοδο του σπιτιού, που ήταν πλεγμένη όλη απ' αλγόκλημα με

φύλλα δλο-
πράσινα και
δροσερά. Έ-
κει την περι-
μενε, — τι χα-
ρά! — ή μαμμά
της, που την
άροπαζε άμέ-
σως στην ά-
γκαλιά της και
την άρχισε σά
φιλά.

«Μα μμά
μου! μαμμα-
κούλα μου!»
της έλεγε ή
Μαρίτσα. Και
τη φιλούσε κι'
αυτή, και την
έσφιγγε στην

άγκαλιά της, σά νάχε να την ιδεί όχι τρεις μέρες, παρά τρία χροόνια. Έ, μά
βέβαια! Πρώτη φορά έβγαινε από την πόλη ή Μαρίτσα, πρώτη φορά χωριζό-
ταν και τόσον καιρό τη μαμμάκα της.

Ώστόσο ή έξοχή της άρεσε πολύ, και το σπίτι, και όλα.
«Τι καλά» έλεγε, «να καθόμαστε πάντα εδώ! Έγώ θάμουν πολύ ευχαρί-
στημένη!»

Και με χαρά, μ' ένθουσιασμό, άρχισε την καινούργια της ζωή στην έξοχή
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΕ πώς ο μεγάλος Γκαίτε, ο ποιητής του Φάουστ, πεθαίνοντας φώναξε: *Μέγερ λχτ!* δηλαδή *περισσότερο φως!* Σέ

πολλές περιπτώσεις οι άνθρωποι θυμούνται και ξαναλένε την ιστορική αυτή φράση. Ἀλλ' αυτό τον καιρό εγώ τη μεταχειρίζομαι σαν πιάδ κυριολεκτικά: ζητώ περισσότερο φως, γιατί αυτό που μου δίνουν τα γκαζία του σπιτιού μου και τα ηλεκτρικά του δρόμου, δεν είναι αρκετά για τα γερωνικά μου μάτια.

Μά δεν είμαι μόνο εγώ. Ἐδώ στην Ἀθήνα, ὅλος ο κόσμος τώρα παραπονιέται πώς δεν βλέπει. Φαίνεται πώς δεν υπάρχουν αρκετά ή καλὰ κάρβουνα για τὰ ἐργοστάσια τοῦ ηλεκτρικοῦ καὶ τοῦ γκαζιού, καὶ πὼς ἐχάλασαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικά μηχανήματα. Ἔτσι τὸ ρεύμα καὶ τὸ ἀέριο εἶναι πολὺ ἀδύνατα καὶ δὲ φωτίζουν μετὰ τὴν ἔνταση ποὺ ἐφώτιζαν πρῶτα. Ἐξάφνα στὸ γραφεῖο μου, ἔχω μιὰ λάμπα τοῦ γκαζιού ποὺ σκοτεινιάζει ἀμέσως μόλις ἀνάψουν στὸ σπῆτι μιὰν ἄλλη ἢ τὴν κουζίνα. Καὶ τότε εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀνάβω ἐπικουρικά κι' ἕνα-δυὸ κερί. Ἡ ὅταν βρεθῶ βράδυ σὲ κανέναν ἀπόκεντρο δρόμο, — κι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ βραδυάζει ἀπὸ τις πέντε, — δὲ βλέπω ποὺ λένε οὔτε τὴ μὴτη μου, γιατί τὸ ηλεκτρικὸ φανάρι δὲ φέγγει οὔτε σὰ μιὰ πυγολαμπίδα.

Ἔτσι, χωρὶς φῶς, ἡ ζωὴ στὴν Ἀθήνα δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ φοβηθοῦν ὅσοι τυχὸν ἐτοιμάζονται νὰρθοῦν νὰ καθήσουν ἐδῶ, σπεύδω νὰ προσθέσω ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ εἶναι προσωρινή. Σὲ λίγον καιρὸ θάχουμε καὶ μετὰ τὸ περισσότερο φῶς ποὺ ζητοῦσε ὁ Γκαίτε. Γιατὶ βρέθηκαν τὰ κεφάλαια ποὺ χρειαζόνταν, — γίνεται τίποτα χωρὶς χρήματα; — καὶ θάρθουν τὰ κάρβουνα καὶ τὰ νέα μηχανήματα ποὺ χρειάζονται. Ἄς εἶναι ὁ σκοπός μου δὲν ἦταν νὰ σᾶς δώσω τὴν καθησυχαστικὴ αὐτὴ πληροφορία μόν' ἀκούστε τώρα γιὰτὶ σὰς μίλησα γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ φωτισμοῦ στὴν Ἀθήνα.

Ἡ μεγάλη κόρη μου ποὺ σπουδάζει ζωγράφος, ἀγόρασε αὐτὲς τις ἡμέρες, γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ ἀτελιέ της, μιὰ παλιά, μπρούντζινη... λουσέρνα. Ἐρετε τί εἶναι οἱ λουσέρνες ἢ οἱ φιορεντίνες, ἢ τὰ καντηλιέρια ἕως τὰ λέγαμε τότε στὴν Ἑπτάνησο: λυχνίες τοῦ λαδίου, μετὰ τρία ἢ μετὰ τέσσερα φῶτα. Τέτοιες δὲν μετα-

χειρίζομαστε πιά ἀφότου βγήκε τὸ πετρέλαιο, τὸ γκαζί, τὸ ηλεκτρικὸ, ἢ ἀσετυλίνη καὶ καθέξῃς. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὅμως, στὸ πατρικὸ μου σπῆτι, δὲν εἶχαμε παρὰ λουσέρνες. Μ' αὐτὲς εἶδα τὸ φῶς... τῆς ἡμέρας, — γεννήθηκα θέλω νὰ πῶ, — καὶ μ' αὐτὲς μεγάλωσα ὡς τὰ ἑπτὰ μου ἢ ὀχτὼ χρόνια. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φανταστῆτε μετὰ πόση συγκίνηση ξανάειδα ἀπρόοπτα στὸ σπῆτι μου μιὰ λουσέρνα, ἔστω καὶ γιὰ στολίδι, καὶ πόσες θύμησης τῆς παιδικῆς μου ζωῆς μοῦ ξανάφερε ὁ μπρούντζινος ἐκεῖνος στύλος μετὰ τὴν στρογγυλὴ του βάση, μετὰ τὸ χερουλί του ἀπὸ πάνω, μετὰ τὸ ἰδιότροπο κινητὸ δοχεῖο τοῦ λαδίου στὴ μέση καὶ μετὰ τὰ ἐξαρτήματα ὁλόγυρα τὰ κρεμασμένα μετὰ ἀλυσίδες: ψαλλίδι, ξεφτυλιστήρι, τσιμπίδα, σβυστήρια καὶ τὰ ῥέστα!

Στὴν τραπεζαρία μας, θυμοῦμαι, εἶχαμε μιὰ μεγάλη μετὰ τέσσερα φῶτα, ποὺ ὅταν τὰνάδαμε ὅλα, εἶχαμε καθαυτὸ ἀπλετο φωτισμό. Κι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται τώρα παρὰξένο: Τέσσερα καντηλιάρια, τέσσεροι λυχνοὶ τῆς κουζίνας, ἔστω καὶ τέσσερα κερί, φωτίζουν σήμερα ἀρκετὰ μιὰ μεγάλη σάλα, τραπεζαρία; Ὅχι βέβαια. Πὼς λοιπὸν, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, μᾶς ἔφτανε μετὰ τὸ παραπάνω μιὰ τετράφωτη λουσέρνα τοῦ λαδίου καὶ πὼς βλέπαμε περιφρημα, ὅχι μόνον τὰ παιδιά, ἀλλὰ κι' οἱ μεγάλοι, κι' ὅσοι; Αὐτὸ θὰ πεῖ ἀπλουστάτα πὼς τὰ μάτια μας, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἦσαν ἀλλοιούτικα. Ἐδὲλεπαν μετὰ λιγότερο φῶς, νὰ! Σήμερα μόλις καὶ μετὰ βίας βλέπουν νὰ διαβάσουν μετὰ μιὰ ηλεκτρικὴ λάμπα πενήντα κεριῶν. Γιατὶ εἶναι μάτια κακομαθημένα, χαλασμένα, ἀπὸ τὴν ἀφθονὴν φωτοχυσία, τὴν σπατάλη καὶ τὴν πολυτέλεια τῶν γκαζιῶν καὶ τῶν ηλεκτρικῶν. Σὰ νὰ ποῦμε μιὰ διαφθορά, πεῖ ἄρχιζε ἀπὸ τότε ποὺ τὸ πετρέλαιο ἀντικατέστησε τὸ προπατορικὸ λάδι, καὶ συμπληρώθηκε μετὰ τὴν ἐφεύρεση τοῦ Ἐδισώνιου λυχνοῦ. Ἔτσι ὑποφέρουμε τόσο ἀπὸ μιὰ βλάβη τῶν μηχανῶν, ἀπὸ μιὰ ἔλλειψη ὕλικου ἢ ἀπὸ μιὰ ἀπεργία, ποὺ μᾶς σβύνει τὰ φῶτα καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ καταφεύγουμε στὰ πρωτογενῆ ἕως τὰ λέμε μέσα τοῦ φωτισμοῦ καὶ νὰ παραπονιόμαστε ὅτι δὲν μᾶς φτάνουν αὐτὰ ποὺ ἄλλη φορὰ μᾶς περισσεύαν.

Νὰ τώρα ἐγώ, ἂν βάλω λάδι καὶ φωτίλια σ' αὐτὴ τὴν παλιὰ λουσέρνα κι' ἀνάψω καὶ τὰ τέσσερα φῶτα της, δὲν θὰ βλέπω οὔτε νὰ φάω ἐνῶ ἄλλη φορὰ, μετὰ μόνον φῶτα τῆς λουσέρνας, ἔδλεπα λαμπρὰ καὶ νὰ διαβάσω καὶ νὰ γράψω. Κι' ὅχι μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά, ποὺ δὲν ἔχουν βέβαια τὰσθενικά καὶ κουρασμένα μου μάτια. Αὐτὸ θὰ πεῖ ὅτι, ἕως τὰ περισσότερα πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ τὸ νὰ βλέπει κανεὶς ἢ νὰ μὴ βλέπει μ' ἕνα φῶς, δὲν

εἶναι παρὰ μιὰ συνήθεια. Συνήθισαμε μετὰ τις λάμπες τῶν πενήντα καὶ τῶν ἑκατὸ κεριῶν κι' ἡ λουσέρνα δὲν μᾶς φτάνει πιά. Καὶ τὸ ἐναντίο: ἂν ἡ συνήθειά κατὰστασιν τοῦ φωτισμοῦ στὴν Ἀθήνα ἐξακολουθοῦσε, σὲ λίγον καιρὸ θὰ τὴ συνήθισαμε καὶ θὰ βλέπαμε τόσο καλὰ μ' αὐτὰ τὰ ἀμυδρὰ ηλεκτρικὰ φανάρια ποὺ μᾶς φαίνονται σὰν πυγολαμπίδες, — τὸ «ἠλεκτρικὸ σκότος» ἕως τὸ λένε οἱ εὐθυμογράφοι τῶν ἐφημερίδων, — ὅσο βλέπαμε καὶ μετὰ τὰ παλιά ἐκεῖνα ποὺ ἐφεργαν στοὺς δρόμους σὰν ἡλιοὶ καὶ σὰν πανσέληνοι...

Κι' ἀφοῦ τὸ νὰ βλέπει κανεὶς ἢ νὰ μὴ βλέπει μ' ἕνα φῶς εἶναι μιὰ συνήθεια, μοῦ φαίνεται πὼς μετὰ κάποια καλὴ θέληση θὰ μπορούσε κανένας νὰ συμμορφώνεται μετὰ τὴν περίστασιν χωρὶς νὰ παραγογγύζῃ καὶ χωρὶς νὰ παραγυρεύει *περισσότερο φῶς*, σὲ καιροὺς πεῖ καὶ τὸ λιγοστὸ αὐτὸ παρέχεται τόσο δύσκολα καὶ κοστίζει τόσο ἀκριβὰ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἐκεῖ ἡ μικρὴ ἄπλωσε τὰ πόδια της πρὸς τὴ φωτιά κι' ἐφάνηκε εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ ζέστα. Γιατὶ ἔξω ἔκανε κρύο φοβερό καὶ τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο δὲ φοροῦσε παρὰ ἕνα μαγιὸ κρεατὶ, σὰν ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν οἱ μπαλλαρίνες, γοδάκια κόκκινα κι' ἕνα κοντὸ φουστανάκι ἀπὸ χρυσοκέντητὴν μουσελίνα. Οὐτ' ἐπανωφόρι, οὔτε κἂν ἕνα σαλάκι. Κι' οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄντρες φοροῦσαν ἐπίσης λεπτὰ καὶ κολλητὰ φορέματα σχοινοδατῶν, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν κρυῶνουν, εἶχαν καὶ βαριὰ ἐπανωφόρια σὰν ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν οἱ ἀμαξάδες. Τὸ κοριτσάκι τίποτα! Πῶς νὰ μὴν κρυώνῃ, πὼς νὰ μὴν τρέμει ἀπ' τὸ κρύο τὸ κακόμοιρο;

Τὴν πῆρε ὁ ὕπνος, εἶπε σὲ λίγο δ νύξ.

Κι' ἀλήθεια, ἡ μικρὴ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ.

— Ἐλάτε τώρα νὰ τελειώνουμε, εἶπε ὁ πιάδ χοντρός τῆς παρέας. Ἡ κυρὰ πέθανε, αὐτὸ ἐμεῖς τί θὰ τὸ κάνουμε; Ἡ παράστασις ἀπόψε δὲν πῆγε περίφρημα, ἢ εἰσπραξὴ εἶναι μόνον δεκατρεῖς καὶ τριάντα. Ἄν πάει ἔτσι ἡ δουλειά, προκόψαμε. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ διατηρηθῇ ὁ θίασός μας. Τί λὲς ἐσύ, πηδηχτὴ;

— Ἐγώ; Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀμαρτία μου, δὲν τὸχω σκοπὸ νὰ φοβῶ στὴ δουλειά καὶ νὰ κοιμᾶμαι νηστικός. Τὸ πεινασμένο ἀρκοῦδι δὲ χορεύει, μὰ οὔτε πηδάει. Θὰ φύγω λοιπὸν ἀπὸ τὸ θίασο καὶ παρακαλῶ νὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς.

— Τί λογαριασμούς, καλέ; ρώτησε ὁ παλιάτσος ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε μιλήσει.

— Μὴν κάνεις τώρα τὸν κουτό! Δὲ θὰ γίνῃ ἡ μοιρασιά; Ἡ διευθύντρια τοῦ θιάσου μας πέθανε καὶ μετὰ εἶμαστε οἱ κληρονόμοι. Ἀφοῦ λοιπὸν διαλύεται ὁ θίασος, πρέπει νὰ μοιράσουμε τὴν περιουσία του. Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλοῦχ!

— Πολὺ καλὰ! εἶπε ὁ παλιάτσος.

Ἐγὼ λοιπὸν παίρνω τὴ μαϊμού. Ἀφοῦ ἐγὼ παίζω μαζί της στὴ σκηνή, δίκιο εἶναι νὰ τὴν πάρω.

— Ἐγὼ κρατῶ τὸ θέατρο, εἶπε κείνος ποὺ εἶχε μιλήσει πρῶτος.

— Μωρέ, μπράβο! Καὶ γιὰτὶ ἐσύ, φαλιδόγλωσσε, θὲς τὸ μεγαλύτερο κομμάτι;

— Γιατὶ τὸ ἀξίζω! Ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος, ἐγὼ ξέρω νὰ μιλῶ στὸ κοινὸ κι' ἡ γλώσσα μου κόβει καὶ ῥάβει. Μὰ καὶ σεις δὲν εἰστε ἀδικημένοι. Παίρνετε τὴ μαϊμού, τὸ σκύλο, τὸ σκίουρο, τις στολὲς καὶ τὰ ὄργανα. Τί ἄλλο;

— Ἀμ τὴ Μαρίκα;

— Μπρέ, ἀλήθεια! Ποῖος θὰ τὴν πάρει τὴ Μαρίκα;

— Αὐτὴ δὲ μᾶς χρειάζεται, εἶπε ὁ παλιάτσος. Νὰ τὴν στείλουμε στὸ ὄρφανοτροφεῖο.

— Ἀ, μπά! κι' ἡ Μαρίκα χρειάζεται. Καθὼς εἶναι ἔτσι μικρὴ καὶ συμπαθητικὴ, μπορεί νὰ γυρίσει μετὰ τὸ δίσκο καὶ νὰ μὴ ζεύει πολλὰ. Ἐπειτα μπορεί κανεὶς νὰ τὴν ποτίσει γιὰ νὰ μὴ μεγαλώσει καὶ νὰ γίνῃ μιὰ περίφρημα νάνα.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται, εἶπε ὁ πηδηχτὴς. Καλὰ θάταν ἂν μᾶς ἄκουγε ἡ κουτὴ ἢ μάννα της, τότε ποὺ τῆς λέγαμε νὰ τῆς στρίψουμε τὰ πόδια. Θὰ γινόταν πρῶτης τάξεως χορεύτρια. Μὰ τώρα πιά εἶναι ἀργά.

— Ἀργά; ποῖος τὸ εἶπε;

Ἡ Μαρίκα δὲν εἶναι οὔτε ἕξι χρονῶ. Εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Ἄς δοκιμάσουμε κι' ἂν ἐπιτύχει ἡ ἐγγχειρήσις, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὴ γυμνάσω.

— Τί κάνουμε; — Μὰ τότε πρέπει νὰ μᾶς ἀποζημιώσεις ποὺ παίρνετε θέατρο καὶ κο-

ρίτσι μαζί, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς παρέας.

— Ναι, μὰ θὰ κάνει τίποτα τὸ κορίτσι; Κι' ἂν χαλάσουν, ἂν στραδῶσουν ντὶπ τὰ πόδια της καὶ δὲν μπορεί νὰ χορεύει καὶ νὰ πηδάει;

— Καὶ τότε πάλι θάχῃς τὸ κέρδος, ὅτι θὰ μπορείς νὰ τὴ βάλεις στ' ὄρφανοτροφεῖο.

— Ὅλα καλὰ καὶ ἄγια, ἀλλὰ δὲν μπορούμε, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ τὴ βάλουμε στὴ μοιρασιά... Ἀφίστε νὰ ἴδουμε.

Ἀλλὰ εὐθὺς τὸ ἐπαίρει ὁ ὕπνος... (Σελ. 5, στ. γ')

— Καλὰ, βλέπουμε... Παλιάτσο, πέρνα μας κι' ἀπὸ δῶ τὸ κρασί! ὅλο σὺ θὰ πίνεις; Λοιπὸν, ἔχουμε νὰ μοιράσουμε: μιὰ μαϊμού, τέσσερα σκυλιὰ, ἕνα σκίουρο, πέντε ὄργανα, μιὰ στολή... Μπά! ποὺ πῆγε ἡ μικρὴ;

Ὁ παλιάτσος κι' ὁ πηδηχτὴς γύρισαν πρὸς τὸ τζάκι, μὰ τὸ κοριτσάκι δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ.

— Λὲς νὰ φύγε; ἔκαμε ὁ παλιάτσος ταραγμένος· δὲν τὸ πιστεύω...

Τώρα δὲ τὸ εἶδα... Θὰ παίζει μετὰ τὸ γατάκι ποὺ πέρασε πρὶν ἀπὸ μπροστά μας.

— Μαρίκα!

Ποῦ εἶσαι, μπρέ-Μαρίκα; φώναξε ὁ πηδηχτὴς μετὰ τὴ χοντρή του φωνή.

Καμμιά ἀπάντησις.

Ἐφαξάν σ' ὅλες τις γωνιὲς τῆς ταβέρνας, ρώτησαν τὸν ταβερνιάρη, τὸν ὑπηρέτη, τοὺς πελάτες· μὰ κανένας δὲν ἤξερε τί ἔγινε ἡ μικρὴ. Χάθηκε, πάει.

— Ἀ, τὴ μαϊμούδουτσα!

φώναξε ὁ ἀρχηγὸς τῆς παρέας. Ἐκανε τὴν κοιμισμένη, μ' ἄκουγε τί λέγαμε καὶ τὸστρίψε. Ποῦ θὰ μᾶς πᾶς, παλιοκόριτσο!... θὰ σὲ τσακώσουμε!

Καὶ βγήκαν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν ταβέρνα καὶ χωρίστηκαν. Καθένας πῆρε ἀπὸ ἕνα δρόμο, γιὰ νὰ βρῇ τὴ χαμένη Μαρίκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μιὰ δυνάστησις

Ἡ Μαρίκα δὲν ἔκανε τὴν κοιμισμένη, γιὰτ' ἦταν ἄθωο κοριτσάκι καὶ δὲν μπορούσε νὰχεῖ τόση πονηριά. Μόνον, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ὕπνος τῆς ἔκλεινε τὰ μάτια, ἄκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ μητέρα της κι' εὐθὺς τῆς ἔφυγε ἡ νύστα. Ναι, ἡ διευθύντρια ἐκείνη τοῦ θιάσου ποὺ τὴν εἶχαν θάψει τὸ πρῶτ' καὶ θὰ μοιραζόνταν τώρα τὰ πράγματά της, ἦταν ἡ μητέρα της. Αὐτὴ μόνον τὴν ἀγαποῦσε στὸν κόσμον. Ἡ Μαρίκα θυμόταν ἀμυδρὰ πὼς εἶχε καὶ πατέρα, ποὺ ἐνῶ μιὰ μέρα χόρευε στὸ σχοινί, ἔπεσε κάτω καὶ σκοτώθηκε. Ἀπὸ τότε ἡ μητέρα της ἦταν περιλυπη, ἔκλαιγε συχνὰ καὶ καμμιά φορὰ φερνόνταν

μετὰ σκληρότητα στὴν κόρη της. Ἐπειτα ἤρθε ὁ πηδηχτὴς στὴ θέσις τοῦ πατέρα κι' αὐτὸς πιά χόρευε καὶ πηδοῦσε στὸ σχοινί. Ἡ Μαρίκα θυμόταν πὼς πολλὰς φορὰς οἱ τρεῖς σύντροφοι τῆς μητέρας της, — ὁ παλιάτσος, ὁ πηδηχτὴς κι' ἐκεῖνος ὁ λογάς, ποὺ μιλοῦσε στὸ κοινὸ καὶ τὸν ἔλεγον φαλιδόγλωσσο, — ἔκαναν συμβούλια, φιλονεικοῦσαν καὶ στὸ τέλος μάλωναν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια, βλ. σελ. 6)

5. — 'Ο ψευδωνιμοῦχος πρέπει να γράφει το ψευδώνυμό του μαζί με τὸν ὄνομα του, σὲ ὅ,τι στέλνει στὴ Διάπλασι, εἴτε γράμμα, εἴτε ἀπάντηση σὲ Διαγωνισμό, εἴτε κομμάτι γιὰ δημοσίευση. Κι' ἂν ἔχη πολλά ψευδώνυμα, πρέπει νὰ γράφει καθε φορὰ μόνο ἓκοντα, μετὰ τὸ ὅποιο θέλει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ Διάπλασι, ἢ νὰ λάβῃ μέρος στὸ Διαγωνισμό, ἢ νὰ δημοσιεύῃ τὸ κομμάτι του. 'Όπως δὴ ποτε, ὄνομα καὶ ψευδώνυμο πρέπει νὰ εἶναι ἀχώριστα καὶ ποτὲ νὰ μὴ γράφεται μόνο τὸ ἓνα ἢ τὸ μόνο τὸ ἄλλο.

6. — Στὸ τέλος τοῦ διαπλάσι-κού ἔτους (30 Νοεμβρίου), λήγει ἡ ἰσχὺς καθε ψευδωνύμου, σὲ ὅποιαδήποτε ἐποχὴ καὶ ἂν τὸ πήρῃ ὁ κάτοχός του. Καὶ γιὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἂν θέλῃ τὸ ἴδιο, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃ (ἢ νὰ πάρῃ καινούργιο), καὶ τὰ πληρώσῃ πάλι 5 δραχμές. Οἱ ἀνανεώσεις δημοσιεύονται ἐπὶ στήλῃ στήλῃ τῆς 'Αλληλογραφίας, χωρὶς ἀρχικὰ αὐτές, ἀλλὰ μόνο μετὰ τὸ διακριτικὸν ἄ. ἢ κ. (βλέπε § 3).

7. — Συνήθως οἱ ἀνανεώσεις τῶν ψευδωνύμων γίνονται μαζί με τὴν ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

8. — 'Αλλὰ καὶ ἀργότερα μπορεῖ κανεὶς νὰνανεώσῃ τὸ ψευδώνυμό του, ἀρκεῖ νὰ τὸ βρῇ ἐλεύθερο. Γιατὶ μόνο ὡς τὸ τέλος Δεκεμβρίου, ἡ Διάπλασι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κρατῇ τὰ ψευδώνυμα τοῦ περασμένου ἔτους στή διάθεσιν τῶν πρώτων ἔτους κατόχων. 'Υστερα τὰ θεωρεῖ ἀδόπητα καὶ τὰ δίδει σ' ὅποιους τὰ ζητήσουν.

9. — Συνάγεται ἀπὸ τὰν ὡς ὅτι, ὅτι γιὰ νὰ λάβῃ κανεὶς τὸ ψευδώνυμό του καὶ στὸ μέσο τοῦ ἔτους, — πρὶν τελευτῇ δηλαδὴ ἡ ἰσχὺς του, — πάλι πρέπει νὰ πληρώσῃ 5 δραχμές γιὰ τὸ καινούργιο πού καὶ αὐτὸ ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου θὰ ἰσχύῃ, σ' ὅποιαδήποτε ἐποχὴ καὶ ἂν ἐγείνη ἡ ἀλλαγὴ.

10. — 'Τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων. — Σκοπὸς τοῦ ἐτήσιου αὐτοῦ Δημοψηφίσματος εἶναι ἡ ἀνακήρυξις καὶ ἡ βράβευσις τῶν δέκα ὡριωτέρων ψευδωνύμων τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀναγνωστῶν.

11. — 'Εκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι ὅσα δημοσιεύονται στή στήλῃ τῶν 'Εγκρίσεων, εἴτε ὡς νέα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις, σὲ διάστημα ἐνὸς διαπλάσι-κού ἔτους, δηλαδὴ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ὡς 30 Νοεμβρίου.

12. — 'Εκλογεῖς στὸ Δημοψήφισμα εἶναι ὅλοι. Μόνο ὅμως ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκειμενόν γιὰ τὸ ἴδιο ἔτος, ψηφίζουν δωρεάν. Οἱ ἄλλοι, εἴτε συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν χωρὶς ψευδώνυμο, εἴτε ἀγορασταὶ, πληρώνουν 20 λεπτά σὲ νόμισμα ἢ γραμματόσημο, γιὰ καθε ψευδώνυμο πού ψηφίζουν.

12. — 'Απὸ τὰ ὡς ἄνω ἐκλέξιμα Ψευδώνυμα (§10) καθε 'Εκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ ἀπὸ ἓνα ὡς δέκα, ὅσα καὶ ὅποια θέλει. Γιὰ καθε ψευδώνυμο ὅμως πού ψηφίζει, πρέπει νὰ στείλῃ χωριστὸ Ψηφοδέλτιο (καὶ χωριστὸ εἰκοσάλεπτο, ἂν δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους πού ψηφίζουν δωρεάν). 'Εάν στὸ ἴδιο ψηφοδέλτιο ὑπάρχουν περισσότερα ψευδώνυμα, μόνον ἓνα, τὸ πρῶτον γραμμένον, λογαριάζεται, καὶ ὅταν ἀκόμα γιὰ τὰ ἄλλα ἔχουν σταλεῖ εἰκοσάλεπτα.

13. — Τὸ ψηφοδέλτιο γίνετα ἀπὸ ἓνα κομμάτι χαρτί, σὲ σχῆμα περιπτύσσου δελταρίου. 'Απὸ τὸ ἓνα μέρος γράφεται μόνον τὸ ψηφίζον ψευδώνυμο. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸν ὄνομα τοῦ ἐκλογέως, τὸ ψευδώνυμό του (ἂν ἔχη), ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του καὶ ἡ χρονολογία.

14. — 'Επιτρέπεται νὰ σταλοῦν πολλὰ ψηφοδέλτια μαζί, μέσα στὸν ἴδιο φάκελλο. (Μπορεῖ δηλαδὴ ἓνας νὰ μαζέψῃ τὰ ψηφοδέλτια τῶν φίλων του καὶ νὰ τὰ στείλῃ ὅλα μαζί μετὰ τὸ δικό του). 'Επιτρέπεται ἐπίσης, στὸ ἴδιο ψηφοδέλτιο νὰ ὑπογράψουν δυὸ ἢ περισσότεροι ἐκλογεῖς, ἀλλὰ μόνον ὅταν ψηφίζουν ὅλοι τὸ ἴδιο ψευδώνυμο.

15. — Τὸ κοινὸ ψηφοδέλτιο πρέπει νὰ εἶναι σὲ μεγαλύτερο σχῆμα καὶ νὰ γράφῃ ἀπὸ πίσω τοὺς ἐκλογεῖς μετὰ ἀριθμὸν.

16. — Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα συγκεντρώνουν τοὺς περισσότερους ψήφους, βραβεύονται κατὰ σειράν: ἓνα μετὰ Πρώτου Βραβείου, τρία μετὰ Δεύτερου καὶ ἕξ μετὰ Τριτο. 'Αλλὰ δέκα ψευδώνυμα κατόπι παίρνουν 'Επαίνον.

17. — 'Επίσης βραβεύονται καὶ δέκα 'Εκλογεῖς καὶ ἐπαινοῦνται ἄλλοι τόσοι μετὰ κλήρο. 'Απ' ὅλους δηλαδὴ πού ἐψηφίσαν τὸ ψευδώνυμό πού πήρε Πρώτον Βραβεῖο, κληρώνεται ἓνας πού παίρνει καὶ αὐτὸς Πρώτον. 'Απ' ὅλους πού ἐψηφίσαν τὸ τρίτον ψευδώνυμο πού πήρε Δεύτερον Βραβεῖο, κληρώνονται τρεῖς πού παίρνουν καὶ αὐτοὶ Δεύτερον. Καὶ καθ' ἕνα.

18. — Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς βραβευμένους τὸ Δημοψήφισμα, δίδονται ὡς δῶρα βιβλία ἀπὸ τὴν ἐκδόσει τῆς Διάπλάσεως, 15 δρ. ἀξίας σ' ὅσους ἔχουν Α'. Βραβεῖο, 10 δραχμῶν σ' ὅσους ἔχουν Β'. καὶ 5 δραχμῶν σ' ὅσους ἔχουν Γ'. Δημοσιεύονται ἀκόμη οἱ ἐκδόσεις τῶν (ἂν σταλοῦν, ἐννοεῖται, φωτογραφίαι) καὶ παίρνουν Εὐσημία (βλ. πῶς κάτω περὶ Εὐσημίας) ἀπὸ 40 οἱ τοῦ Α' Βραβείου, καὶ ἀναλόγως οἱ λοιποί.

19. — Οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὸ Δημοψήφισμα μποροῦν νὰ δημοσιεύουν καὶ Μικρὰς 'Αγγελίας (βλ. πῶς κάτω περὶ Μ. 'Αγγελιών) γιὰ νὰ ζητοῦν τοὺς ψήφους τῶν ἀναγνωστῶν εἴτε ὑπὲρ τοῦ δικοῦ τῶν ψευδωνύμων, εἴτε ὑπὲρ ἄλλου πού θέλουν νὰ ἐπιτύχῃ. 'Αλλὰ οἱ 'Αγγελίαι αὐτές πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμνὲς καὶ ἀκόσμιες, ἐπαινοὶ μόνον καὶ συστάσεις ψευδωνύμων, ἄλλως δὲν δημοσιεύονται.

20. — 'Όταν δημοσιεύεται ἡ Προκήρυξις τοῦ Δημοψηφίσματος ὁρίζεται καὶ ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀποστολῆς ψηφοδελτίων καθὼς καὶ ἄλλες λεπτομέρειες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

'Αλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως. — 'Αλληλογραφία καὶ 'Επικοινωνία μεταξὺ συνδρομητῶν. — Μικρὰ 'Αγγελία.

1. — 'Ο σκοπὸς τῆς 'Αλληλογραφίας εἶναι διπλός. Α') νὰ μαθαίνον, νὰ συνειθίζον τὰ παιδιά νὰ γράφουν καὶ Β') νὰ λαβαίνουν τὴν ὁδηγίαν καὶ τὴ συμβουλὴ τῆς Διαπλάσεως σὲ μιὰ ὁρισμένη τους ἀπορία ἢ περιστασιον.

2. — Πρὸς αὐτὸ τὸ σκοπὸν, ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο μποροῦν νὰ γράφουν ὅσο συχνὰ θέλουν στὴ Διάπλασι, καὶ τῆς ἀναγγέλλουν ὅ,τι σπουδαῖο τοὺς συμβαίνει, νὰ τὴν ρωτοῦν γιὰ ὅ,τι ἀπορία ἔχουν, νὰ τῆς ἐκθέτουν τὴς ἐντυπώσεις τοὺς ἀπὸ τῆς ζωῆς ἢ ἀπ' ὅ,τι διαβάσας, καὶ τῆς διηγούνται περιστασιακά τους, καὶ τῆς ἐμπιστεύονται τὴν χαρὰ τους ἢ τὴν λύπην τους. Μετὰ μιὰ λέξιν νὰ τῆς γράφουν ὅ,τι καὶ ὅπως γράφει ἓνα παιδί στὴ Μητέρα του. (Καὶ στὸν ἐνικὸ μάλιστα, μετὰ οἰκειότητα καὶ μετὰ ἀγάπην. 'Ο ψυχρὸς καὶ τυπικὸς πληθυντικὸς δὲν ταιριάζει στήν τρυφερὴ αὐτὴ 'Αλληλογραφία).

3. — Τὰ γράμματα πρὸς τὴ Διάπλασι πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατό τακτικά καὶ καθαρογραμμένα, γιὰ νὰ μὴ δυσκολευταὶ καὶ ἀγοστοῦν νὰ τὰ διαβάσῃ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα στήν ἀπάνω ἀριστερὴ γωνία τοῦ χαρτιοῦ του, ὁ συνδρομητὴς πρέπει νὰ γράφῃ τὸ ψευδώνυμό του μετὰ κόκκινον μελάνιν, (μόνον αὐτὸ κόκκινον), τὸν ὄνομα τοῦ ὁλόγραφου, τὴν διαμονὴν του, τὴν χρονολογίαν καὶ ὕστερα τὴν προσφώνησιν. Παραδειγματ. χάριν:

Παῖνον τοῦ Βουνοῦ
Γεωργίου Κ. Μανωλίδης
'Αθήναι, 107 ὁδὸς 'Ερμού
12 Φεβρουαρίου 1924.
'Αγαπητὴ μου Διάπλασι καλ.

Καὶ πάλι, στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ἡ ὑπογραφή, ὄνομα καὶ καὶ ψευδώνυμο.

5. — Στὸ ἴδιο γράμμα του πρὸς τὴ Διάπλασι ὁ συνδρομητὴς μπορεῖ, ἐννοεῖται, νὰ κἀνῃ καὶ τὴς παραγγελίας του, εἴτε γι' ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του, εἴτε γιὰ ἐγγραφή κάποιου φίλου του, (ἔσπαθον, βλ. πῶς κάτω), εἴτε γι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου, εἴτε γι' ἀποστολὴν κάποιου φύλλου, τόμου ἢ βιβλίου, κτλ. κτλ. 'Αλλὰ ὅταν στὸ γράμμα του ἔχη καὶ παραγγελία νὰ τοῦ σταλῇ καὶ τί, πρέπει νὰ ἐσωκλείῃ καὶ μιὰ τυπωμένη τιμὴν του, κομμένη ἀπὸ τὸ περιεχόμενον πού τὸν στέλνεται τὸ φύλλο. (βλ. Κεφ. Α'. § 8). 'Όταν ὑπάρχῃ καὶ τέτοια ταῖνια, ἡ παραγγελία του γίνετα πιὸ γρήγορα. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πετᾷ τὴς ταῖνιες του, ἀλλὰ νὰ τὴς φυλάξῃ καὶ τίς παραγγελλίαι.

6. — 'Όταν γράφῃ κανεὶς πολλὰ καὶ διάφορες παραγγελίας, στὸ τέλος τοῦ γράμματός του πρέπει

νὰ τίς συγκεφαλαιώσῃ μετὰ τὸ ποσὸν πού στέλνει γιὰ τὴν καθεμιὰ καὶ μετὰ τὴν ἄθροισιν, π. χ.:

Γιὰ τὸ νέο μου ψευδώνυμο δρ. 5
Γιὰ τὰ φύλλα 5 καὶ 8 τοῦ 1922 > 3
Γιὰ τὸν τόμο τοῦ 1910 > 70
Γιὰ συνδρομὴν τοῦ τάδε > 50

'Εμβαῖον τὸ δλον δρ. 128
μετὰ τὴν ὑπ' αὐτὸ 14,850 ταχυδρομικὴν
'Επιταγή (ἢ ἐσωκλείσας εἰς χαρτόνο-μίσμα).

6. — 'Εκτός ἀπ' αὐτές τίς παραγγελίας καὶ ἀπ' ὅ,τι ἄλλο θέλει νὰ πῇ στὴ Διάπλασι ὁ συνδρομητὴς, τὸ γράμμα του δὲν πρέπει νὰ ἔχη μαζί οὔτε Παιδ. Πνεῦμα ἢ Μικρὴ 'Αγγελία γιὰ δημοσίευση, οὔτε ἀπάντησιν σὲ Διαγωνισμό, οὔτε κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας, οὔτε τίποτε τέτοιο. 'Ολ' αὐτὰ μποροῦν βέβαια νὰ εἶναι ἐσωκλεισμένα στὸ ἴδιο γράμμα, ἀλλὰ τὸ καθε τι πρέπει νὰ εἶναι γραμμένον χωριστά, μόνον του, σὲ ἄλλο χαρτί, καὶ καθε χαρτί πάλι πρέπει νὰ ἔχη ἀπὸ πάνω τὸ ψευδώνυμο καὶ τὸν ὄνομα ἐκείνου πού τὸ στέλνει, ὅπως καὶ τὸ γράμμα. — 'Όταν αὐτὰ πού πρέπει νὰ γράφονται χωριστά, εἶναι γραμμένα μέσα στὸ γράμμα, πάντε χαμένα. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλασι, καθε τι πού λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστά ἄλλου τὰ γράμματα, ἄλλου τὰ Παιδ. Πνεύματα, ἄλλου τοὺς Διαγωνισμοὺς κτλ.

7. — Τὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλασι, ὅταν τὰ στέλνῃ κανεὶς μετὰ τὸ Ταχυδρομεῖο, πρέπει νὰ τὸ συγλίσῃ καὶ νὰ βάζῃ σὸς τὸ γραμματόσημο πού χρειάζεται. Γράμματα, ἢ ὅ,τι ἄλλο, χωρὶς γραμματόσημο ἢ μετὰ ἀνεπαρκές, ἢ Διάπλασι δὲν μπορεῖ νὰ πληρώσῃ γιὰ τὰ τὰ παίρῃ καὶ μόνον στὸ Ταχυδρομεῖο ἀνεπίδοτα.

8. — 'Η Διάπλασι ἀπαντᾷ φανερά σ' ὅλα γενικῶς τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν τῆς. Μετὰ τὴ διαφορὴν ὅτι σ' ἄλλα ἀπαντᾷ γρηγορότερα ἢ ἐκτενέστερα, καὶ σ' ἄλλα ἀργότερα ἢ συντομότερα. Σ' ἓνα γράμμα π. χ. πού ἔχει καὶ παραγγελίας, ἀπαντᾷ ἀργότερα παρὰ σ' ἓν ἄλλο πού δὲν ἔχει (γιατὶ πρῶτα πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ οἱ παραγγελίαι) καὶ σ' ἓνα γράμμα πού ρωτᾷ καὶ σπουδαῖο, πού μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ καὶ ἄλλα τῶν παιδιῶν, ἀπαντᾷ ἐκτενέστερα παρὰ σ' ἓν ἄλλο πού ζητεῖ ἀδιάφορα γιὰ τοὺς ἄλλους πληροφορίες καὶ κἀναι μόνον παραγγελίας.

9. — 'Απὸ τὰ γράμματα λοιπὸν πού λαβαίνει καθ' ἑβδομάδα, ἡ Διάπλασι ξεχωρίζει ἐκεῖνα πού πρέπει νὰ τὰ εἰς ἀπάντησιν στὴν 'Αλληλογραφίαν τῆς μετὰ ὁλόκληρον παράγραφο. 'Επειδὴ ὅμως αὐτὰ εἶναι συνήθως πολλὰ, τοὺς ἀπαντᾷ μετὰ τὴ σειρά πού τὰ λαβαίνει καὶ ἅμα ἐξαντληθὴ ὁ χώρος πού ἔχει διαθέσιμος σὲ καθε φύλλο γιὰ παραγράφους, τὰ ἄλλα πού μόνον ταναφέρει ἀπλῶς σ' ἓνα γενικὸν παράγραφο πού ἀρχίζει ἔτσι: «'Αρτίαις ἐπιστολάς μου ἔστειλα κλπ.» 'Όσο γιὰ τὰ γράμματα πού δὲν χρειάζονται ἐκτενὴ ἀπάντησιν τοὺς ἀπαντᾷ μετὰ λίγα λόγια σὲ καθένα, σ' ἓνα ἄλλο γενικὸν παράγραφο, πού ἀρχίζει ἔτσι: «'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς κλπ.» ('Ακολουθεῖ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σπῆτι τῆς Σμύρνης ἐπλυναν τὰ κουρτινάκια καὶ κόντιναν. Κι' ἡ Σμύρνη ἐκπληκτικὴ:

— Μπα! αὐτὰ πέρουν ἐρχόνταν ἴσα-ἴσα. Ψήλωσε λοιπὸν τὸ σπῆτι; Νηρητὶς τῶν 'Ανθέων

* * *

'Απορία τοῦ Τοτού:

— 'Αφοῦ ἡ Γῆ λένε πὼς εἶναι ἄστρο, πὼς δὲν τὴν βλέπουμε τὴ νύχτα στὸν οὐρανὸν;

'Ελληνικὸν 'Ιδεώδες

* * *

Ἰχθυολογία:

— Πού ξῇ, Τόλη, ἡ σμαρίς;

— Στὸ πανέρι, κυρίως καθηγητὰ. Γλυκεῖα Χαραυγὴ

* * *

'Ενα χωριατόπουλο, πού βλέπει πρῶτὴν φορὰ ἄστρους, ρωτᾷ τὸν ψαρά:

— Τὶ ψάρια εἶναι τοῦτα;

— Δὲν εἶναι ψάρια, ἄστακοί! τοῦ φρονιάζει ὁ ψαράς.

— Μα δὲν τὰ πιασα, λέει τὸ χωριατόπουλο φοβισμένον πὼς τὰ λένε ρωτῶσα.

— 'Αστακοὺς!

— Τάκουσο, τάκουσο!..

Κι' ὁ μικρὸς φεύγει τρεχάλα.
'Ιδανικὸν 'Όραμα

ΜΗΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
'Αθήναι, 38 Εὐρυπιδίου
τὴν 9 Δεκεμβρίου 1924.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΤΕΤΗΝΤΟΥ ΜΑΣ

'Εκατοντῆδες Διαπλάσι-ποιλα, παλαιὰ καὶ νέα, ἔσπευσαν νὰ συγγαροῦν τὸν κ. Νικ. Παπαδόπουλον γιὰ τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ εορτῆ. 'Αλλοὶ ἤλθαν αὐτοπροσώπως, ἄλλοι τοῦ ἔστειλαν τηλεγραφήματα, κάρτες, γράμματα, ἢ δὲ καλὴ μὲς Χλόη, καὶ ὅλγα γλυκά. 'Ο Διευθυντὴς μὲς εὐχαρίστησε ὅλους καὶ ὅλες μετὰ καρδίᾳ του. 'Η ἀγάπη πού τοῦ ἔδειξαν καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν, εἶναι ἀκόμη μιὰ πολυτίμη ἐνθάρρυνση γιὰ τὸ ἔργο του. Καὶ τοῦ χρόνου λοιπὸν νὰ εἴστε καλά.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΤΟΥ

Τὸ ἀκόλουθο ὥρατο καὶ συγκινητικὸ γράμμα μὲς ἔστειλε ἡ δ. Τερέζα Κ. Πολέμη, εὐχαριστοῦσα γιὰ τὸ Μνημεῖο πού προσπαθοῦμε νὰ στήσουμε στὸν Ποιητὴ τὸν ἀδελφὸ τῆς. 'Η ἀνάγνωσθί του θὰ κἀνῃ βέβαια τὰ καλὰ Διαπλάσι-ποιλα νὰ διπλασιάσουν τίς εὐγενικὰς τοὺς προστάσεις:

«'Αγαπητὴ Διάπλασι,

«Μετὰ μεγάλην μου συγκίνησιν καὶ μετὰ ἄφθονα δάκρυα, τὰ ὅποια ἄλως δὲν παύουν νὰ τρέχουν, ἐδίδασα εἰς τὰ φύλλα σου τὴν πρότασιν τοῦ κ. Χατζιδάκη νὰ στηθῇ δι' ἐράνου τῶν παιδιῶν προσημὸν τοῦ πεφυλμένου καὶ ἀληθινότητος ἀδελφοῦ μου. Σ' εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας διότι ἡ σπασθὴς αὐτὴν τὴν πρότασιν καὶ ἐνέπνευσες τὴν ἰδέαν σὲ παιδιὰ. Εὐχαρίστησα ἐκ μέρους μου τὸν κ. Χατζιδάκη καὶ ὅσα παιδιὰ ἔδωσαν καὶ θὰ δώσουν τὸν ὁδολόγους γιὰ τὸ Μνημεῖο. 'Επίσης προσέφερα τοὺς χαί-

«'Αγαπητὴ μου συγκίνησιν καὶ μετὰ ἄφθονα δάκρυα, τὰ ὅποια ἄλως δὲν παύουν νὰ τρέχουν, ἐδίδασα εἰς τὰ φύλλα σου τὴν πρότασιν τοῦ κ. Χατζιδάκη νὰ στηθῇ δι' ἐράνου τῶν παιδιῶν προσημὸν τοῦ πεφυλμένου καὶ ἀληθινότητος ἀδελφοῦ μου. Σ' εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας διότι ἡ σπασθὴς αὐτὴν τὴν πρότασιν καὶ ἐνέπνευσες τὴν ἰδέαν σὲ παιδιὰ. Εὐχαρίστησα ἐκ μέρους μου τὸν κ. Χατζιδάκη καὶ ὅσα παιδιὰ ἔδωσαν καὶ θὰ δώσουν τὸν ὁδολόγους γιὰ τὸ Μνημεῖο. 'Επίσης προσέφερα τοὺς χαί-

«'Αγαπητὴ μου συγκίνησιν καὶ μετὰ ἄφθονα δάκρυα, τὰ ὅποια ἄλως δὲν παύουν νὰ τρέχουν, ἐδίδασα εἰς τὰ φύλλα σου τὴν πρότασιν τοῦ κ. Χατζιδάκη νὰ στηθῇ δι' ἐράνου τῶν παιδιῶν προσημὸν τοῦ πεφυλμένου καὶ ἀληθινότητος ἀδελφοῦ μου. Σ' εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας διότι ἡ σπασθὴς αὐτὴν τὴν πρότασιν καὶ ἐνέπνευσες τὴν ἰδέαν σὲ παιδιὰ. Εὐχαρίστησα ἐκ μέρους μου τὸν κ. Χατζιδάκη καὶ ὅσα παιδιὰ ἔδωσαν καὶ θὰ δώσουν τὸν ὁδολόγους γιὰ τὸ Μνημεῖο. 'Επίσης προσέφερα τοὺς χαί-

«'Αγαπητὴ μου συγκίνησιν καὶ μετὰ ἄφθονα δάκρυα, τὰ ὅποια ἄλως δὲν παύουν νὰ τρέχουν, ἐδίδασα εἰς τὰ φύλλα σου τὴν πρότασιν τοῦ κ. Χατζιδάκη νὰ στηθῇ δι' ἐράνου τῶν παιδιῶν προσημὸν τοῦ πεφυλμένου καὶ ἀληθινότητος ἀδελφοῦ μου. Σ' εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας διότι ἡ σπασθὴς αὐτὴν τὴν πρότασιν καὶ ἐνέπνευσες τὴν ἰδέαν σὲ παιδιὰ. Εὐχαρίστησα ἐκ μέρους μου τὸν κ. Χατζιδάκη καὶ ὅσα παιδιὰ ἔδωσαν καὶ θὰ δώσουν τὸν ὁδολόγους γιὰ τὸ Μνημεῖο. 'Επίσης προσέφερα τοὺς χαί-

ρετισμοὺς μου καὶ τίς εὐχαριστίας μου εἰς τὸν κ. Παπαδόπουλον καὶ εἰς τὸν κ. Ξανόπουλον.

«'Η εὐγνωμονοῦσα καὶ ἀπαρηγόρητὴ ἀδελφή

«Τερέζα Κ. Πολέμη»

«Γ. Γ.—Στείλατέ μου, παρακαλῶ, τὸ τελευταῖον φύλλο, διότι δὲν τὸ ἔλαβα. Τὴν ἀγαπητὴ Διάπλασιν τὴν ἐδίδασκα πάντα μ' εὐχαρίστησιν ὁ Γιάγκος καὶ ἔλυνε μάλιστα, σχεδὸν πάντα, τοὺς γρίφους καὶ τὰ αἰνίγματα.—'Η Ἰδία»

Δημοσιεύω ἐδῶ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ γράμμα πού μοῦ ἔστειλε τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἡ Φαληρικὴ Ἀἴρα. Γιατὶ νομίζω ὅτι ἀπνεῖς τίς ἐδίδασκα καὶ τὰ αἰσθήματα ἔχουν σὰς. Μὰ εἶναι καὶ τόσο καλογραμμένο!

«Παλαιὸ Φάληρον, 24 Νοεμβρίου.

«'Εφθασε πάλι ὁ καιρὸς πού θὰ ποχαριτίσουμε τὸν ὥρατο σου τόμο, πού τόσες στιγμὲς εὐτυχίαις μὲς χάριτες ἔχον δάκρυον χρόνον καὶ ἔξακολουθεῖ νὰ μὲ χαρίζῃ ἀκόμη ὡς τὸ τελευταῖον τοῦ φύλλου, καὶ θὰ δεχθῶμε, ὡς μὲ πῶση χαρὰ! τὸν καινούργιον πού καὶ αὐτὸς θὰ μὲς φανῇ, ὅπως πάντα, ὡριότερος ἀπὸ καθε ἄλλον.

«Πόσο γρήγορα περνᾷ ὁ καιρὸς, ἀγαπητὴ μου! Θυμᾶμαι μὲ πῶση χαρὰ διάβασα πέρουν τὸ πρῶτον σου φύλλο μετὰ τὴν 'Ανθούλα καὶ μοῦ φάνετα πὼς τελείωσε γρήγορα τὸ θαυμάσιον αὐτὸ μυθιστόρημα, τὸ γεμᾶτον ζωὴ καὶ ἀρώματα τῆς ἐξοχίης. Θὰ τὰ φάσω μετὰ μεγάλην μου λύπην, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι τὸ Δελφινάκι καὶ 'Η Κόρη τοῦ Γεροθυμᾶ θὰ μὲ παρηγορήσουν γρήγορα καὶ θὰ μὲ κἀμουν νὰ νοιώσω πάλι τὴν ἰδια χαρὰ πού νοιώθω καθε χρόνον, ἀπὸ τότε πού ἀφῆσα τὸ σκοτάδι καὶ μὴ πῶς ἀπὸ τὸ φῶς πού σκορπίζει ἡ ἀγάπη ἡ δική σου.

«Ποιὸς μπορεῖ νὰ μἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν; Μάτην μοῦ λέγουν πὼς εἶμαι πιὰ μεγάλη γιὰ Διάπλασι. 'Εγὼ δὲ βρίσκω ἄλλο περιδικὸν ἢ βιβλίον πού θὰ μμπορῶς νὰ σάντικτασθῇ καὶ ὅλα μἀρέσουν ὅταν εἶσαι καὶ σὺ χωρὶς ἐμένα ὅμως τίποτε δὲν μ' ἐλκύει.

«Σοὺ στέλλω 15 δρ. γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου καὶ 10 γιὰ τὸ συμπλήρωμα τῆς περσινῆς συνδρομῆς μου. 'Αργότερα θὰ στείλω καὶ ἄλλα, θέλω μάλιστα νὰ φροντίσω εἰς τὰ ἐδῶ σχολεῖα, ἵσως μμπορῶ νὰ συνάξω τίποτε χρήματα.

«Κι' ἐγὼ βρίσκω πολὺ καλὴ τὴν ἰδέαν γιὰ τὸ Μνημεῖο καὶ ἐλπίζω ὅτι ἂν κοπιᾶσιν λίγο ὅλοι καὶ ὅλες, ἡ ἐπιτυχία θὰ στέφῃ στὸ τέλος τίς ἐλπίδας μας. 'Αλλωστε τί εἶναι ἓνας τόσο μικρὸς κόπος μπροστὰ σ' τοὺς τόσους πού κατέβαλε γιὰ μὲς ὁ μεγάλος ποιητὴς;

«Εὐχομαι μετὰ ὅλην μου τὴν καρδίαν, ἡ εὐ

περιμένω) Δάφνην τῶν Νικη-
τῶν (γὰρ τὸ θάνατο τοῦ θεοῦ
σου ἐγκάρδια συλλυπητήρια· τὸ
ἔσπαθμα καὶ τὸ Δημοψήφισμα
ἐπροκλήθησαν στὰ φύλλα δ2 καὶ
δ3) **Εὐλογημένην Ἡμέραν** (ἔσται-
λα 5 τετραδία) **Μόσχαν Λαδικού**
(ναὶ, στείλα μου τοὺς ἀριθμοὺς αὐ-
τῶν τῶν φύλλων) **Πουλί τῆς Κα-
τεγίδος** (θα ἐξετάσω, γιατί δὲν εὐ-
καιρῶ σήμερα, καὶ στὸ ἄλλο φύλλο
θα σοὺ πῶ· βέβαια κάποιο λάθος
θα εἴγινε)· **Ἀναν Ἀβλίχου, Σφύ-
ραν Ἀκμονα, Τροπαιοῦχον Ἐλ-
λάδα, Ἀλκισιν, Μαργαρίταν**
**Μπελιού, Ὑψιπέτην Ἀετόν, Ἠλί-
αν Κούτην, Ὑπνιάραν, Σπυνο-
πούλι, Ὀνηρεάν κτλ. κτλ.**

Μικρόν Ἀθηναίων, Ἐρμήν,
Γ. Σκαρβέλην, Νικήταν Παντ.
(ἔσται λ2.)

Εἰς δόξας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 8 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 13 Φεβρουαρίου.)

18. Δεξιόγραφος

Κάποιος ἀπὸ τοὺς γιούς τοῦ Ἰακώβ
Μὲ ἱστορικὴ ἀκρόπολιν ἐνόηθηκε
Καὶ τὸνομα τάρχαϊο ἰσπανικῆς
Πόλης ἀμέσως φανερώθηκε.

Ἐθνικὴ Πίστις

19. Διπλοὺς Στοιχειόγραφος

Εἶναι νῆσος μυροβόλος
Καὶ τὴν ἔχει ὁ κόσμος ὅλος.
Ἄν τὴν ἀποκεφαλίσῃς,
Ἄλλῃ μὴ δὲ σχηματίσῃς
Ποῦ ἓνα γράμμα τῆς ἀλλάξῃ
Καὶ λουλούδι παρουσιάξῃ.

Γραφέλα

20. Τονόγραφος

Καθαρὸς δὲν ἦταν
Καὶ γὰρ τιμωρία
Τοῦ ἀλλάξω... τόνο
Καὶ τὸν κάνω μία
τοῦ Αἰγαίου νῆσο.
Ἔτσι ἄς τὸν ἀφήσω!

Τριανταφυλένια

21. Ἀναγραμματισμός

Δύστυχῇ μου, Ἀτρείδο τοῦλα!
Τὸ κεφάλι σου ἀλλάξω,
Τὰ στοιχεῖα σου κινῶ
Καὶ μ' αὐτὸ σὲ κάνω ἀμέσως
Κατοικίδιο πτηνῶ.

Ῥοαία Δύσις

22. Πυραμὶς ἀντεστραμμένη

* * * + * * * = Μέγας ρήτωρ
* * * + * * * = Θεά
* * * + * * * = Ἄνθος.
+ Οἱ σταυροὶ καθέτως χρο-
νικὸν διάστημα.

Ἀντιστροφίλος

23-27. Μαγικὸς Σύνδεσμος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν
γραμμάτων ἐκείτος τῶν κάτωθι
λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν
ἀνεὺς ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

Κόδρος, γραφή, κρότος, ἰσός,
Τίτος.

Ἡλιογέννητη

28. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀναγραμμα- τισμοῦ

Νάναγραμματισθοῦν αἱ κάτωθι
ἐξητούμεναι λέξεις καὶ νὰ σχημα-
τισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τάρχημα τῶν

ὁποίων νάποτελοῦν μικράσιατικὴν
χώραν:

1. Πατὴρ ἥρωος Ἀργοναύτου·
2. Ρῆμα συνώνυμον τοῦ σκέπτο-
μαι· 3. Σημεῖον στίξεως· 4. Δη-
μητριακόν· 5. Πρόθεσις δυσὺλ-
λαβος.

Καμένη Σύνωνη

29. Μικτόν

ααε-ο-μνλς-κ-εαε-α-οχ-λλς
Βιολέττα

30. Γρίφος

Π' ἄντες! ἄλλοι ἄλλοι
ἄλλοι ἄλλοι
ἄλλοι ἄλλοι
μὲν μὲν μὲν
λογ μὲν σὺ Φ
μὲν μὲν
Μάρισα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

31. Metagramme

Sais-tu comment une bête
[sauvage]
Peut devenir un oiseau qui
[nage]?
On lui change la nuque, la tête.
—Oh! mais c'est une belle devi-
[nette]!

Κορυφή τοῦ Ὀλύμπου

32. Amusette

Cherchez un mot signifiant
quatre choses:

1. Une ville d' Italie.
2. Un oiseau.
3. Un roi, et
4. (divisé en deux) Un long
espace de temps.

Δὸν Κιχώτης

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 39

550. Εἰρηνικός (Εἰρήνη, Κῶς.)
— 551. Τισσαφέρνης (τίς, σά, φερ-
νής.) — 552. Κυπαρίσις-Παρίσις.
— 553. Νίνος, Νίνα.

554. Σ Η Σ 555-559. Διὰ
Η Σ Α Υ τὸν Ω· μω-
Σ Α Ρ Δ Ω ρός, δ ὦ μ α,
Υ Δ Ω Ρ χωρὶς, Τρώς,
Ω Ρ Α ἄωρος. — 560.

Μὴ μυσῶν τὸ σῆμα τοῦ εὐ-
τελὲς μὲν τῆς ἐσθλότητος τοῦ παιδός.
(Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς, κοχλιο-
ειδής.) — 561. ΦΟΡΚΥΣ (Φρόνη-
σις, Ὀλόκληρον, Ριπτο, Καλύβη,
Ὑψηλός, Σιγῶ) — 562. Μὴ δις
ἐπὶ τὸ αὐτό. — 563. Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ
τὰς. (ἦτα νὶ ἐπὶ τὰς)

564. C P N 565. ABRI-
E A O COT - POI-
P E R S E R I E R (AP-
Y I E probation,
B S S BOis, RIGou-
reux, IRreparable, Clé, Cenf,
TRoupe.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

**Τὸ πρώτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του.**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ — 39)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

ΕΜΠΡΟΣ, σπεύσατε νὰ καταλάβετε θέ-
σεις. Ζητούμεν μέλη καὶ ἀντιπρό-
σωπους διαφόρων πόλεων. Ἰδρῦται
τὴν 27 Δεκεμβρίου. Ἰωάννην Παλαμή-
δην, Συγγερόν 23Β', Ἀθήνας.

(ΚΕ — 40)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Βραβεύονται: Α'. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
Ἰσοτίμοι: — ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑ-
ΡΩΝ, ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ, ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ.

Β'. — ΜΑΓΙΣΣΑ.
(Ἐχτός διαγωνισμοῦ ἸΔΑΝΙΣΜΟΣ). Ἰσο-
τίμοι: ΜΙΜΗ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ, ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ,
ΦΙΛΟΣΦΩΝ.

Γ'. — ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΓΔΟΣ.
(Ἐχτός διαγωνισμοῦ ΠΟΛΥΒΙΟΣ). Ἰσο-
τίμοι: ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, ΤΡΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟ-
ΠΑΙΣ.

Δ'. — ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΧΡΥΣΑΕΤΟΣ.
Ἰσοτίμοι: — Ι. ΚΥΡΙΑΖΗΣ.

Ε'. — ΚΥΜΑΤΟΛΟΥΣΤΗ.
Τοὺς ὅλους τοὺς ποῦχαν τὴν εὐγενι-
κὰ καλωσύνην νὰ υποστηρίξουν τὸ δια-
γωνισμό μας, τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

(ΚΕ — 41)

Μαίνοντας καὶ ἐγὼ στὸ κομψὸ σα-
λονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὸ
ὅλα τὰ διαπλάσους καὶ διαπλάσο-
πούλες.

Πληγώμενο Περιστέρη

(ΚΕ — 42)

Διαπλάσους, Διαπλάσους, τὸν
πρώτον σας ψήφον χαίρετε τον εἰς
τὸ ὑπέρχον ψευδώνυμον

Πληγώμενο Περιστέρη

(ΚΕ — 43)

Τετραπέρατε, μοῦ φαίνεται ὅτι γνωρί-
ζομεθα. Πληγώμενο Περιστέρη

(ΚΕ — 44)

Εἰς τὸν ἀγαπημένον μας Διευθυντῇ
τῆς Διαπλάσεως εὐχαίρει χρόνια
πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Πληγώμενο Περιστέρη

(ΚΕ — 45)

Ἰππότη τοῦ Μεσσηνίου, εὖν ἦσαν
Ἀιγυπτίτης, θὰ λέγαμε ὅτι εἶσαι
γὰρ τὴν Abassieh. Βάζουμε καὶ ἓνα
τοστάρκι γὰρ στοίχημα; ΤΙΤΑΝ

(ΚΕ — 46)

Στὸ φετινὸν Δημοψήφισμα υποστη-
ρίζετε ὅλοι τον «Πανελλήνιο Συν-
δυασμό» γὰρ τοῦ ἀξίει. — Εὐαλείδης

(ΚΕ — 47)

Παιδικὴ Συναρμολογία, Κατερίνα Πά-
νη, Ἄνθος τῆς Ἀνδρόν, σὰς εὐχα-
ριστῶ θερμὰ καὶ περιμένω. — ἸΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΕ — 48)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Ἐβρα-
βεύθησαν Α'. Ἰερὸν τῆς Ἐλευθε-
ρίας, Β'. Ἀρχηγὸς τοῦ Θρακοῦ, Γ'.
Χρήστος Μάνου. Δοιοὺς εὐχαριστῶ.

ΛΕΥΚΟΣ ΑΙΤΟΣ

(ΚΕ — 49)

— Α'. ΜΕΓΑΣ ΔΙΔΥΜΙΣΜΟΣ —
Στείλετε Μικρὰ Μυστικά καὶ κάρτες
μὲ μὴ σκέψη. ΔΕΥΤΕΡΟΣ. «Τὶ
πράγμα εἶναι θάνατος» καὶ «πὸς μὲ
φαντάζεσθε». Προθεσμία δέμητος, βρα-
βεῖα ἐξ ἀπαιτητικῶν. Συμμετοχὴ δραχ.
μὴ χωριστά. Δοιοὶ: Ἰππότην Ὀυλῆς
Συρόν. Σ' ὅσων Διαγωνισμοῦ ἀπὴν-
τησα καὶ μ' ὅσους γνωρίζομεθα, ἄς λά-
βουν μέρος τοὺς παρακάτω.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

(ΚΕ — 50)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, τὸ σπουδαιότερον ψευ-
δώνυμον, παιδί, ψηφίστε το.
Στὰ τῆς Εὐρυκίας, Παιδικὴ Καρδιά

(ΚΕ — 51)

Βραβεύθησαν ΚΑ. — 1004. Πελοῦ: Ἀν-
δαλοῦσα Μοναστηριακῆς Καρτῶν
Κυριακῆς-Σωτηρικῶν Μικρῶν Μυσ-
τικῶν: Σούπλην-Λοδία. Παιδικὸς
κινητοῦ. Στείλετε ταχυδρομικῶς. Δοιοὶ
εὐχαριστῶ. — Τάνης Καμαριώτης

(ΚΕ — 52)

ΓΑΥΚΟ ΧΑΜ. ΓΕΛΟ, στὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ἀπὸ Διαπλάσους καὶ Διαπλάσο-
πούλες περιμένω τὴν θερμὴν τους υπο-
στήριξιν.

(ΚΕ — 53)

Γιούλη Ἀνθή (Γεωρ. Κανελλόπου-
λε), λησμονεῖς καμιά φορὰ τὸ
πολύ... ἐνὶ ἄλλοις δυστυχούν...
Ἀγαπῶν. Ἰδανικό

(ΚΕ — 54)

ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ

Διορίζονται πρόκτορες Μυτιλήνης
«Ἀστρος Κόρακας. Ἀθηνῶν: Πά-
τοπούλου, Ἀλεξανδρουπόλεως: Ἀγ-
— Ἀλκυόν.

ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΕΡΩΤΗΣΗ:
«Ποῖα Φιλολογία σὰς ἀρέσει
γιάτι». Ἡ ἀπάντησις γραμμένη σὲ κα-
τὰ συμμετοχὴ δολεπτοῦ βραβεῖα ἐκ-
κτά. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους μέχρι
Φεβρουάριον. Ἀπαντᾶμε στὸν στέλλον-
τὸν μὰ κάρτα. Δοιοὶ ἀλλάσσει: Νώντε
Γιαννακόν (Συλλόγου). Θηβας.

(ΚΕ — 55)

Ἡ Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ οἱ φίλοι
τοῦ υποστηρίζον τὸν «Μέγαν
Πανελλήνιον Συνδυασμό», γὰρ εἰς
ὑπέρχον ψευδώνυμον.

(ΚΕ — 56)

ΤΟ ΦΕΤΙΝΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
Κίμων: — Ποῖος θὰ κερδίσῃ στὸ φ-
τενὸν Δημοψήφισμα;
Ἀλέκος: — Ο ΜΕΓΑΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥ-
ΔΥΑΣΜΟΣ.

Κίμων: — Γιατί;
Ἀλέκος: — Ἀφοῦ τὸν υποστηρίζει
ΤΙΤΑΝ!

(ΚΕ — 57)

Τὸ καλλίτερον ψευδώνυμον τῆς ἐφετι-
νῆς περιόδου εἶναι τὸ Σενητεμῆν
Ἑλληνόπουλο ποῦ θὰ ψηφίσω καὶ ἐγώ
ΚΡΟΝΙΟΝ

(ΚΕ — 58)

Α' Διαγωνισμός «Εὐγενούς Ἀγῶνος»
Διήγημα: «Δελιγὰ Καθεφτι-
σμά». Προθεσμία δέμητος. Συμμε-
τοχὴ 1 δραχ. Βραβεῖα: α') Φίλος. Προτρεπ-
τικὸς Ταγκοπούλου, β') Ὁ Ραφαῆλος, Δοιο-
μαρτ. γ') Τὸ κακὸ μάτι, Γιωτίε, Δοιο-
Ἀγγελίας ΚΔ — 1452.

(ΚΕ — 59)

Προκηρύσσει Διαγωνισμὸν Γραμ-
μῶν τοῦ «Μέγαν Πανελλήνιον Συν-
δυασμόν» ἡ τὸ ἐκινῶν τὸν εἰσεγ-
στρον ζῶον γραμματόσημον βραβεύ-
ται. Συμμετοχὴ 3 δραχ. Βραβεῖον Α'
τόμος Διαπλάσεως Β'. περιόδου, 2 ἐκ-
λεκτὰ βιβλία καὶ σπάνια γραμματόση-
μα Β'. αὐτὸ ἐκλεκτὰ βιβλία, σπάνια
Γραμματόσημα. Προθεσμία δέμητος
Δοιοὶ: Νίκων Στρούμπων, ὁδὸς Ἀνα-
γνωσταρῶν, Καλάμας.

(ΚΕ — 60)

ΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922
Ἐποψήφιος Δημοψήφισματος 1922
στηρίζομενος στὴν καλὴν θέλησιν τοῦ
Διαπλάσους. 350 ψήφοι ἐξήσφα-
λισμένον.

(ΚΕ — 61)

Προκηρύσσει Διαγωνισμὸν Καρτῶν
Προθεσμία δέμητος. Συμμετοχὴ
50 λεπτοῦ. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτὰ. Δοιοὶ
Γεωρ. Δασκαλάκη, Ἰερπολιν.

(ΚΕ — 62)

Νέος Τιμονατάλογος
ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1894)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἐξῆ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλ-
λόμενος δραχ. 25 διὰ τὸ ἔσω-
ρικὸν καὶ δραχ. 30 διὰ τὸ ἔξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφός, δρ. 70 καὶ ραμμένο
δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
δοῦ τοῦ τόμου προσβάλλει εἰς τὸ
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἔσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 5
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἔξωτερικόν
δρ. 12, — εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμ-
μένος.